

uforsvarlig måde, men iøvrigt har man ikke hidtil i lovgivningen haft nogen mulighed for at bekæmpe denne form for eufomani.

I de seneste år har man fæstet stadig større opmærksomhed ved eufomaniproblemet, fordi man har haft indtryk af, at *antallet af eufomanier har været stigende*. Særlige betænkeligheder har man haft ved spørgsmålet i årene efter den sidste verdenskrig, fordi der i disse år synes at være fremkommet en tredje gruppe af eufomane: *Personer, der indtager stofferne klikevis og kun eller dog overvejende i nydelseshensigt, og som må antages ofte at være kommet ind på misbrugene efter påvirkning fra kammerater*. Det drejer sig om personer, der fører en forhutlet omdrivertilværelse, for en stor del i Nyhavn og visse andre kvarterer i København, hvor deres tid væsentlig går med at skaffe sig, sjakre med og indtage euforiserende stoffer. Klikkerne har i høj grad benyttet sig af den lette adgang til at få ordinationer fra praktiserende læger og er systematisk gået fra læge til læge efter recepter, men har også skaffet sig stoffer ved receptfalsk og — i mindre omfang — ved tyverier. Klikkerne er ivrige efter at skaffe nye medlemmer, bl. a. for at skaffe nye ansigter overfor lægerne. Gennem nogle store kriminelle sager i årene fra 1948 til 1954 har Københavns politi fået et betydeligt indblik i klikernes virksomhed. Bekæmpelsen af dem er af særlig stor betydning, fordi der gennem deres virksomhed i hidtil ukendt omfang trækkes nye mennesker ind i uføret.

Til at overveje spørgsmål om foranstaltninger til bekæmpelse af eufomanierne nedsatte indenrigs- og boligministeriet i november 1950 et udvalg bestående af repræsentanter for sundhedsstyrelsen, retslægerrådet, justitsministeriet og Den almindelige danske Lægeforening. Dette udvalg afgav i juli 1953 en enstemmig betænkning. („Betænkning om misbrug af euforiserende stoffer“, København, 1953).

På grundlag af udvalgets betænkning, navnlig den deri påviste stigning i eufomanklikernes antal, og under hensyn til virkningerne for de eufomanes familier ansås det for påkrævet at søge gennemført yderligere bekæmpelsesforanstaltninger.

Ved nærværende lov, der i alt væsentligt følger udvalgets indstilling, indføres i lov nr. 72 af 14. marts 1934 om udøvelse af lægegerning, således som denne lov er ændret ved lovene nr. 88 af 15. marts 1939, nr. 286 af 18. juni 1951 og nr. 191 af 11. juni 1954, følgende nye bestemmelser:

1) I § 5 indføres som nyt stk. 7:

„En læge kan overfor indenrigs- og boligministeren *fraskrive sig retten til at udøve lægegerning* for tid eller indtil videre. Retten genindtræder, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen